

Begrænsning af Arbejdstiden, som jo i øvrigt paa en Kongres netop af Ikke-Socialdemokrater i Sommer er bleven stærkt fremhævet som noget, man vilde komme over til, ville ikke blive mindre, fordi man undlader at vedtage denne Bestemmelse vedrørende Kvindernes Arbejde. Med Hensyn til § 7 skal jeg sige, at jeg havde helst ønsket, at man var bleven ved Ministerens Forslag, men jeg er gaaet med til Ændringsforslaget, fordi det syntes at kunne samle Udvalget i Enighed. Dette viste sig dog senere at være umuligt, men jeg syntes alligevel, at det, der nu af Udvalget er foreslaaet, burde man staa fast paa. Jeg synes, at man bør yde disse Kvinder og den Slægt, som de føde, nogen Beskyttelse. Jeg synes ikke, at den ærede Minister har ganske Ret, naar han udtalte sig omtrent saaledes, at har en vis Mand taget Faarene, kan han tage Bukkene med — naar man ikke kan faa det hele, vil man slet intet have. Det har den ærede Minister — desværre kan jeg næsten fristes til at sige — ikke holdt fast paa ved andre og, naar det kommer til Stykket, for mig endnu vigtigere Lejligheder.

Saa gjorde den ærede Minister nogle Bemærkninger til mit Ændringsforslag under Nr. 20 angaaende en Tilføjelse om, at der for Børns Arbejde i de Virksomheder, som ikke kom ind under Lovforslaget, skulde træffes en Begrænsning. Ministeren sagde, at denne Bestemmelse ikke hører hjemme i denne Lov, den strider imod Titlen, og man kan ikke lade Fabriktilsynet føre dette Tilsyn. Hvad Titlen angaar, er det jo let at forandre den, og hvad det andet angaar, har jeg vel været forberedt paa, at den Indvending vilde blive gjort, men jeg har ment, at hvis vi her i Folketinget vedtog Bestemmelsen, vilde det være meget let mellem 2den og 3die Behandling at formulere en Bestemmelse om, hvilken Myndighed dette Tilsyn skulde sortere under. Den ærede Minister sagde, at Politiet kunde ikke kontrolere, at disse Børn ikke kom i Arbejde og ikke bleve brugte i længere Tid, end de maatte o. s. v. Det er for saa vidt ganske rigtigt, det kan Politiet ikke kontrolere i hvert enkelt Tilfælde, men vi have jo en Række af Love, i hvilke man har vedtaget Bestemmelser om, at dette eller hint maa Borgerne ikke gøre, uden at vi kunne lade dette kontrolere i hvert enkelt Tilfælde. Vi have Lovbestemmelser f. Eks. om, at der ikke maa stjæles, og Politiet kan ganske vist passe paa, men det kan ikke derved undgaas, at der nu og da bliver stjaalet,

og naar da de paagældende blive opdagede, blive de straffede, fordi de have stjaalet. Paa samme Maade vil det gaa med Bestemmelser af den her foreliggende Art. Der er et Forbud mod at beskæftige Børn under en vis Alder og ud over en vis bestemt Tid, og naar det bliver opdaget, at det alligevel er sket, blive de paagældende, som have overtraadt Bestemmelsen, straffede. Man kan ikke sige, at en Lovbestemmelse er uden Betydning, fordi det er umuligt at forhindre, at den bliver overtraadt. Jeg synes derfor ikke, at den ærede Ministers Indvending er afgørende over for Spørgsmaalet. En hel anden Side af Sagen er, at naar Ministeren og Flertallet i dette Ting sætter sig derimod, vil det være umuligt at faa Bestemmelsen gennemført, men jeg synes ikke, at de Argumenter, som ere anførte imod at optage en saadan Bestemmelse, som jo den ærede Minister i øvrigt erkendte pegede i en Retning, som ogsaa for ham havde Betydning, nemlig at give Staten, hvad Statens er, ere afgørende. Den ærede Minister sagde, at han var ikke utilbøjelig til at følge den Opfordring, som for et Par Aar siden fremkom fra en af mine Meningsfæller, som var Medlem af det Udvalg, der behandlede Spørgsmaalet om Børns erhvervsmæssige Arbejde, nemlig det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), om at lade foretage en Undersøgelse af denne Sag, altsaa af skolepligtige Børns Arbejde. Jeg er naturligvis meget glad over, at den ærede Minister ikke stiller sig uvillig til Tanken om nu at lade foretage en saadan Undersøgelse, men jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at der fra Danmarks Lærerforening foreligger et ganske godt Materiale, hvis Rigtighed ingen har bestridt, og som i Virkeligheden, forekommer det i alt Fald mig, giver os tilstrækkelig Vejledning, idet det viser, at selv om vi vedtage den her foreslaaede Lov, vil der dog blive et meget stort Antal Børn tilbage, der benyttes paa en Maade og under Forhold, som ere absolut uforenelige med de Krav, man kan stille til Børns Evne til at kunne passe Skolen, og med de Krav, man bør stille til den Frihed fra Arbejde, som ikke mindst Børn trænge til. Men, som sagt, som Stillingen er, tør jeg desværre ikke gøre mig noget Haab om at faa mit Ændringsforslag vedtaget. Jeg vil dog meget indtrængende opfordre ærede Medlemmer, som have nogen Sympati med dette Forslag, til ikke at lade sig forskrække af den Modstand, det hid-